

‘El meu primer treball al cinema no ha estat fàcil; crec que estic aprovat’

ALEJANDRA GUILLÉN MÁLAGA

Vostè és una de les cares més conegudes del món de la moda. Expliqui'ns, com ha estat aquest salt de les passarel·les a l'àmbit cinematogràfic?

Ha estat més llarg, pensat i meditat del que la gent pugui creure. Fa uns sis anys vaig conèixer Antonio Rubial (un representant d'actors), quan estava treballant molt en el món de la moda i no tenia plans en aquell moment per al cinema. Vam parlar sobre el tema i vaig dir "bé, ho pensaré". Ell em va dir: "Quan estiguis preparat, truca'm". Fa un parell d'anys li vaig dir que llavors era el moment, perquè ja no vivia als Estats Units i estava treballant més a Europa. Va ser llavors quan vaig decidir començar a coquetejar amb el món de la interpretació.

Però d'aquí a formar part del repartiment del primer llargmetratge de Jorge Torregrossa, Fin, hi ha una marrada força llarga. Segurament ha estat tota una experiència. Com va ser?

Fa un any, l'Antonio em va trucar i em va dir que estaven buscant una persona com jo per a aquest llargmetratge. Vaig anar al càsting, ells sabien perfectament qui era jo, i vaig fer la prova. Després em van tornar a trucar dues vegades més. En total vaig haver de fer tres càstings.

Vaja, que no va ser arribar i moldre.

Clar que no. I després, quan em van confirmar el paper, vaig estar molts dies preparant-me el personatge.

Quin personatge interpreta?

Jo sóc l'Hugo, que està casat amb la Cova, i acudeixo a una reunió d'amics després de molts anys sense veure'ns. A partir d'aquí comencen a succeir una pila de coses: les relacions personals entre ells, els canvis que han experimentat i la història s'endinsa en un procés apocalíptic, on desapareix una persona... La pel·lícula és un thriller que parla molt de les relacions personals.

Sabem que no pot revelar gaires detalls de la cinta, però el seu és un paper petit?

No, no és petit. És un paper que està bé, just, i que és clau en la trama.

Com ha viscut l'experiència de treballar amb un repartiment artístic integrat per actors i actrius de la talla de Maribel Verdú, Daniel Grao, Clara Lago o Antonio Garrido?

No ha estat fàcil, perquè cal fer-ho molt bé. Crec que estic aprovat. Fixi's, la Clara Lago, la més joveneta, porta dotze anys de carrera. I clar, jo em vaig sentir com si tingués dotze anys en l'aspecte personal. Però m'han ajudat una pila, m'han donat moltíssims consells i a més el director ens cuidava molt en les relacions personals, ens feia sentir a gust. Vull fer més coses en aquest món, perquè m'ha picat el cuquet. M'estic preparant i m'han arribat ja diversos projectes cinematogràfics i els estic avaluant, perquè, la veritat, em vull dedicar a la interpretació.

Amb quin cineasta li agradaria fer cinema?

Ara el que vull és treballar. Sóc nou en aquest món, m'agrada el cinema i ja veu que he tardat gairebé dos anys a fer aquest pas i a fer les meves primeres tentines en això.

Però ara és un moment molt dolent per a la indústria cinematogràfica espanyola.

La veritat és que sí. Primer han estat les retallades i després la caiguda de la taquilla, que s'ha traduït en un quaranta per cent menys d'espectadors. Però sóc optimista i espero que el cinema espanyol segueixi produint, perquè crec que estem en un bon moment internacional.

Veiu justificades aquestes retallades?

No vull parlar de política, però la veritat és que no les veig gaire justificades. Les retallades són a tots costats.

Quan a una empresa li van malament les coses, el primer lloc d'on retalla és en publicitat i això ens afecta als

models. Si jo abans feia una campanya en dos dies ara l'he de fer en un o en ?menys. Si abans es viatjava, ara es fa en un estudi o no es fa. Alguns companys em diuen que se n'hauran d'anar a treballar fora. En aquest aspecte, però, jo no tinc cap problema perquè sempre he treballat a l'estranger.

El món de la moda espanyola també està força tocat, han tancat tallers, botigues... Elio Berhanyer va dir en una entrevista que estava a l'UVI.

A l'UVI i amb el cor bategant amb dificultat. La moda espanyola sempre ha estat en crisi i ara més.

Vostè que treballa tant fora, digui'ns quina imatge es té d'Espanya a l'estranger.

Només es parla de com n'estem, de malament. Es parla pitjor que aquí. Vas a un país i quan saben que ets espanyol et diuen: "Que malament que esteu". La gent pregunta què està passant a Espanya. Només ens queda treballar i lluitar.

Li fa res que hi hagi qui li diu "guapo"?

Jo crec que a tothom li agrada que li tirin una floreta, però sempre depèn de com t'ho diguin i qui t'ho digui.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2012/04/26/treball-cinema-facil-crec-aprovat/559115.html?utm_source=rss